

VOOR ALBERIC

*Toen ze het paard verstild en lichtjes aarzelend naderde,
en het via zijn glanzende bruine ogen
voorzichtig probeerde te doorgronden,
voelde ze voor het eerst een wederzijdse kwetsbaarheid
die zelfs in dit krachtige dier verborgen zat.*

MAANGOUD VAN DE WAETERMOLEN

Het werd alweer sneller donker dan een maand geleden. De avond viel en het werd stil op boerderij De Waetermolen. Ik hield van de stilte. De boer had ons van de weide naar onze stallen gebracht, zoals hij iedere avond deed. Ons, dat zijn mijn mama, een paar andere paarden die hier staan, en ik. Die andere paarden kennen we niet goed. Ze komen en gaan. De boer verhuurt stallen aan hun eigenaars. Hij is een man van weinig woorden, al zijn er twee dingen die hij elke dag zegt, een paar keer, meer tegen zichzelf dan tegen ons: dat hij heel veel werk heeft en maar weinig tijd.

Het was een vermoeiende dag geweest. Ik had weer de hele dag in de wei met de andere merries gespeeld, van wie ik de taal intussen al goed begrijp. Ik bleef zoals altijd dicht bij mama, die me vertelde over de regels in de kudde.

Mama en ik stonden nu alleen in onze box. Ze duwde haar snuit zachtjes tegen de mijne.

‘Toe, mama, vertel nog eens hoe ik aan mijn naam kom,’ vroeg ik.

Mama glimlachte. ‘Wanneer een levend wezen geboren wordt, is dat altijd een wonderlijke gebeurtenis, en zo was het ook toen jij ter wereld kwam, Sokje.’ Sokje, zo noemde mama me liefkozend, vanwege de witte tekening op mijn linkervoorbeen, die heel veel leek op die van haar. Als ik Sokje ben, dan ben jij Sok, had ik haar

gezegd. Als we alleen waren, weg van de andere paarden, noemden we elkaar dus vaak Sokje en Sok.

‘En toen, mama?’

‘Ik wist niet wat er ging gebeuren, maar was vreemd genoeg opvallend rustig. Het was een mooie avond in de lente, de hemel was helder en het was volle maan. Heb je weleens een volle maan gezien, Sokje?’

Ik knikte en mama vertelde verder. ‘De maan zelf scheen binnen in de stal alsof ze de bijzondere gebeurtenis van jouw geboorte zelf wilde zien. Daar in de hoek, in het verse stro, werd jij geboren. Je deed je ogen open en we keken elkaar aan. Dat moment zal ik nooit vergeten. Wat was ik trots!’

Ik rechte mijn rug. Elke keer weer deed het me goed om mama te horen vertellen dat ze trots op me was.

Mama ging verder. ‘Ik maakte je meteen droog en schoon en na een tijdje probeerde je zelf op te staan. Pas toen zag ik dat we niet alleen waren: de boer, de boerin, hun dochtertje Clara en nog een paar anderen hadden heel stil en vol verwondering staan kijken. “We moeten hem een naam geven,” hoorde ik de boer zeggen. De boerin knikte. “Het is een prachtig paard met een unieke kleur, het lijkt wel ...” “Goud,” fluisterde de kleine Clara. “Ze heeft gelijk,” zei haar moeder. “Er lijkt wel een gouden gloed van hem af te stralen.” Het meisje trok aan de mouw van de boer. “Laten we hem Maangoud noemen, toe?” Dat vond de boer best. “Maangoud van De Waetermolen,” fluisterde hij trots.’

Ik zag dat mama moe was, maar ik hoorde haar zo graag vertellen. Ik genoot er nog meer van in de stilte van de nacht, wanneer alle

geluiden om ons heen waren weggestorven en het was alsof we met z’n tweeën alleen op de wereld waren.

Mama snoof opnieuw. ‘In het begin lukte het je niet zo goed om te drinken. Gelukkig hielpen de boer en de boerin ons, haast elk uur kwamen ze naar de stal om te kijken hoe het met ons ging. Daarvoor ben ik hun nog iedere dag dankbaar.’

Ik dacht aan de boerin. Aan hoe bang ze was voor paarden en hoe ze telkens verschrikt achteruitdeinsde bij de minste beweging van een van ons.

‘De boerin, werkelijk?’

‘Ja hoor, ze gaf jou flesjes melk.’

Ik moest spontaan glimlachen bij dat idee.

‘O, Sokje, je was nog zo hulpeloos en klein en ...’ Mama duwde haar neus tegen de mijne. ‘En kijk jou nu eens: je bent bijna volwassen en net zo sierlijk en sterk als je vader.’

Mijmerend keken we naar de door de tijd gebleekte foto die aan de overkant van onze stal hing, naast de zadelkamer. *Baleno* stond met grote letters in het hout van de fotolijst gekerfd.

‘Hoe was mijn vader, mama?’

‘Liefje toch, ik heb je al gezegd dat ik hem nauwelijks gekend heb. Ik kan je niet meer zeggen dan wat ik weet en dat heb ik je al zo vaak verteld.’

‘Toe, mama, ik wil gewoon méér over hem weten. Alles! Misschien is er iets kleins dat je vergeten was, en dat je nu te binnen schiet? Alsjeblieft ...’

Ik wist dat mama me moeilijk iets kon weigeren. Ze ging verder en deed net alsof het de eerste keer was dat ze me dit allemaal vertelde. Ik luisterde aandachtig.

‘Je vader en ik ontmoetten elkaar tijdens een wedstrijd een hele tijd geleden, lang voor jij kwam. Hij was een prachtig paard.’ Ze staaarde voor zich uit en ik vroeg me af wat ze nu dacht. Ik keek naar de foto. Het beeld van het rijzige paard dat onverschrokken in de lens keek, stond intussen in mijn geheugen gegrift.

Het was alsof mama mijn gedachten kon lezen. ‘Ik weet echt niet waar hij nu is, Sokje, maar hij was een uitstekend springpaard en is verkocht voor veel, heel veel geld.’

Ik had nog nooit geld gezien, maar het moest iets heel belangrijks zijn, want mama had me verteld dat mensen er nooit genoeg van kregen en dat ze bijna alles deden om het in hun bezit te krijgen.

‘Kun je alles kopen met geld, mama?’

‘Helemaal niet. Wat echt telt in het leven kun je niet kopen met geld.’

Ik begreep er niets meer van. Later, als ik volwassen was, zou alles me wel duidelijk worden. ‘Zal ik ooit zo groot als papa worden, mama?’

‘Wie weet, liefje, wie weet. Probeer nu maar wat te slapen.’

‘Vertel je me dan nog een verhaaltje?’

‘Welk verhaaltje?’ lachte mama.

‘Dat oude verhaaltje over het gevleugelde paard.’

Mama plaagde me maar wat. Ze wist maar al te goed welk verhaaltje ik wilde horen. Bijna iedere avond moest ze me over Pegasus vertellen. Ze wachtte een paar tellen en het viel me opnieuw op hoe vredig stil alles ’s avonds werd.

‘Pegasus was een heel bijzonder paard, Sokje. Hij was prachtig, helemaal parelwit, met sierlijke, grote vleugels. Er werd gezegd dat hij werd geboren uit de schuimkoppen van de golven.’

‘Wow ...’

‘Het was nooit iemand gelukt hem te berijden. Maar op een dag was er een prins die daar wel in slaagde. Een godin had hem een gouden hoofdstel met een gouden bit en gouden teugels gegeven, en toen Pegasus op een ochtend bij een beekje stond te drinken, nam de prins het hoofdstel en gooide hij het razendsnel rond Pegasus’ hoofd, waarna hij Pegasus besteeg.’

Ik dacht aan de eerste keer dat de boer een zadel op mijn rug had gelegd en aan hoe vreemd dat aanvoelde, dus ik begreep hoe Pegasus zich gevoeld moest hebben.

‘En toen, mama?’

‘Nadien zweefden ze samen door de lucht, heel hoog en heel snel.’

‘Was Pegasus zo snel als mijn vader?’

‘Pegasus was nog sneller, Sokje. Zo snel als de wind.’

Ik probeerde me voor te stellen hoe snel dat precies was, en dacht aan de wind die we in de winter rond de schuur hoorden razen. ‘Vertel alsjeblieft verder, lieve Sok.’

‘Pegasus was niet alleen snel, hij was daarnaast voor niets of niemand bang. Toen de prins een monster moest verslaan, nam Pegasus een vliegensvlugge duik tot vlak bij het afzichtelijke wezen zodat de prins het met zijn speer kon doden.’

‘En hoe zag het monster er dan uit?’

‘Het had de kop van een leeuw, het lichaam van een geit en een grote drakenstaart. Maar dat was nog niet alles. Het kon vuur spuwen.’ Mama zag mijn verschrikte blik en fluisterde: ‘En weet je wat er gebeurde als Pegasus’ hoeven dan toch even de grond raakten, Sokje?’

Ik schudde van nee.

‘Waar zijn hoeven de grond raakten, ontstond een waterbron.’

‘Wat mooi ...’ Ik voelde hoe mijn oogleden zwaar werden, nestelde me in het warme stro en maakte me klaar voor de nacht. ‘Slaap lekker, Sok.’

‘Slaap lekker, Sokje.’

Mama was geen springpaard, maar een dressuurpaard. Een ruiter uit de buurt kwam haar wekelijks een paar keer halen en oefende dan met haar in de buitenpiste. En dat deed ze helemaal niet slecht, want in de zadelkamer stonden verschillende trofeeën die ze tijdens wedstrijden gewonnen had.

Dressuur is bepaalde figuren rijden, meestal in een piste, had mama me uitgelegd. Soms was het als dansen en moest ze bewegen op muziek. Dat leek me wel leuk. Ik had haar al een paar keer zien oefenen als ik op de weide stond en naar de piste kon kijken, waar ze bezig waren. We hinnikten dan luid naar elkaar en dat vond de ruiter soms vervelend.

‘Mag je de ruiter eigenlijk?’ vroeg ik mama op een dag.

‘Ach, de ruiter is een mens, net als alle anderen, en de meeste mensen willen dat je iets voor hen doet. Ze kunnen niet gewoon even langskomen en aardig voor je zijn, nee, ze verwachten altijd iets van je. Begrijp je, Sokje?’

Ik bewoog mijn hoofd een paar keer naar de grond ter bevestiging.

Soms gebeurde het dat mama een hele dag weg was voor een

wedstrijd, vaak gingen er dan ook andere paarden mee. Enkele uren op voorhand begonnen de ruiter en de boer alles in te laden en dan wist ik dat het zondag was: de dag waarop de boerin naar de stad ging en het heel lang duurde, soms tot laat in de avond, voordat mama terug was. Ik werd er erg zenuwachtig van, zo erg dat ik tegen de schuifdeur van mijn box bonkte, tot ongenoegen van de boerin, die dan boos en bang tegelijk op afstand naar mijn box keek. Wist ze dan niet ik datzelfde veulentje was dat ze vroeger nog flesjes melk had gegeven, maar dat nu gewoon een stuk groter was geworden?

Ook vandaag was er een wedstrijd geweest. Het was al bijna helemaal donker toen de koplampen van de paardenvrachtwagen met de boer aan het stuur de oprijlaan verlichtten. Ik was meteen klaarwakker toen ik mama hoorde.

De ruiter leidde haar aan de teugel de wagen uit naar buiten en bracht haar naar onze stal. In zijn hand hield hij een zilveren beker.

Mama's neus zocht de mijne. ‘Dag Sokje. Heb je me gemist?’ vroeg ze vermoed.

‘Vreselijk,’ antwoordde ik. Toch wilde ik niet dat mama zich zorgen om mij maakte.

De boerin en kleine Clara kwamen even naar buiten om naar de beker te kijken.

De boer liep naar zijn dochtertje en zwierde haar in het rond. Je kon zien dat ze hem erg gelukkig maakte. ‘Kijk eens wat een mooie beker we hebben gewonnen!’ wees de boer.

Clara zei dat ze ook op een paardje wilde rijden.

‘Op welk paardje wil je even zitten?’ vroeg de boer, ondanks het luide protest van de boerin, die aangaf dat het al veel te laat was.

‘Op Maangoud!’ riep het meisje.

VEDERLICHT

De boerin keek afkeurend. ‘Let toch maar op!’ waarschuwde ze.

De boer zette Clara even op mijn rug en stelde mij intussen op mijn gemak. Ik was extra voorzichtig, want ze was nog klein.

Het meisje kirde van plezier.

‘Maar nu is het tijd om naar bed te gaan,’ zei de boer en tegen haar zin zette hij het kind weer op de grond.

De boer, de boerin en Clara gingen naar binnen en de ruiters gingen naar huis.

Ik wist dat mama te vermoeid was om nu nog met me te spelen of een verhaaltje te vertellen.

‘Weet je wat?’ stelde ik voor. ‘Omdat je zo moe bent, zal ik jou dit keer eens een verhaaltje voor het slapengaan vertellen.’

Dat vond mama goed, maar voor ik haar kon vertellen over hoe de prins met de gouden toom Pegasus temde, viel ze al in een diepe slaap.

Vele jaren gingen voorbij: paarden kwamen en gingen, de boer en de boerin bleven dezelfde en Clara was, net als ik, bijna volwassen. Ik was heel gelukkig, zolang mama maar bij me was. Alle dagen zagen er hetzelfde uit, maar dat vond ik geweldig: ’s morgens bracht de boer ons naar de weide en dan galoppeerden mama en ik helemaal naar de andere kant, waar de top van de heuvel was en waar we de zon zagen opkomen. De andere paarden konden we dan nog net zien, al leken ze wel veel kleiner op zo’n afstand, net als de koeien verderop. Daarna draafden we terug en stonden we een hele tijd te grazen met de andere paarden. Als het slecht weer was, gingen we onder de bomen of in onze schuilstal staan. Het mooiste moment van de dag was wanneer mama en ik, net voor de boer ons kwam halen, naar de heuveltop stapten om te zien hoe de dag telkens weer plaatsmaakte voor de nacht, de zon langzaam onderging en de maan zich liet zien tussen de donker wordende wolken. Nadien galoppeerden we om het snelst terug en ik voelde me dan zo licht als een veertje. Heerlijk vond ik dat, elke dag opnieuw.

Die avond was de boer er vroeger dan anders. We werden naar onze box gebracht, waar de boerin en een man die wat vreemd